

HØJESTERETS KENDELSE

afsagt fredag den 20. december 2019

Sagerne 69/2019 og 74/2019

Anklagemyndigheden

mod

T

(advokat Erbil G. E. Kaya, beskikket)

I tidligere instanser er afsagt kendelse af Københavns Byret den 8. februar 2019 og af Østre Landsrets 18. afdeling den 20. februar 2019 og 17. afdeling den 21. marts 2019.

I påkendelsen har deltaget fem dommere: Marianne Højgaard Pedersen, Vibeke Rønne, Henrik Waaben, Jan Schans Christensen og Jørgen Steen Sørensen.

Påstande

T har nedlagt påstand om, at anklagemyndighedens påstande om varetægtsfængsling under anken efter udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1, ikke burde være taget til følge som sket ved Østre Landsrets kendelser af 20. februar og 21. marts 2019.

Anklagemyndigheden har påstået stadfæstelse.

Sagsfremstilling

Sagens forløb

T, der er tyrkisk statsborger, blev den 11. oktober 2018 varetægtsfængslet i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 2 og 3, som sigtet for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, jf. § 247, stk. 1, jf. § 81 a.

Ved anklageskrift af 27. november 2018 blev der efter de nævnte bestemmelser rejst tiltale mod T og to yderligere personer for vold begået den 4. oktober 2018 i et parkeringshus ved Københavns Lufthavn. Der blev bl.a. nedlagt påstand om udvisning af T.

Sagen blev hovedforhandlet i Københavns Byret den 29. januar og 1. februar 2019. Under hovedforhandlingen forklarede T om sine personlige forhold bl.a.:

”Han bor i Hillerød, hvor han er hjemløs. Han henter sin post hos kommunen.”

Ved byrettens dom af 8. februar 2019 blev T dømt for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, jf. § 247, stk. 1. Forholdet blev ikke henført under straffelovens § 81 a. T blev idømt 6 måneders fængsel og udvist af Danmark med indrejseforbud i 6 år.

T ankede dommen for så vidt angik bestemmelsen om udvisning, og byretten afsagde herefter kendelse om, at han skulle varetægtsfængsles i 13 dage i medfør af udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1, jf. stk. 3.

T kærede kendelsen til Østre Landsret, der den 20. februar 2019 stadfæstede byrettens kendelse. Af landsrettens kendelse fremgår bl.a.:

”Tyrkisk statsborger T blev den 8. februar 2019 idømt fængsel i 6 måneder for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, jf. § 247, stk. 1, samt udvist af Danmark med indrejseforbud i 6 år. Dommens bestemmelse om udvisning er anket og dermed ikke endelig.

Landsretten lægger på baggrund af oplysningerne om, at T ikke er registreret med en bopælsadresse i Danmark, og at han har oplyst, at han ”bor i Hillerød, hvor han er hjemløs”, til grund, at han ikke havde fast bopæl i Danmark forud for byrettens dom.

Henset hertil, samt at T er eller har været banderelateret, og ifølge et notat fremsendt af hans forsvarer ønsker ”relokalisering” som en del af et bande-exit program, findes der bestemte grunde til at anse varetægtsfængsling for nødvendig for at sikre Ts tilstedeværelse under appel, indtil eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, idet mindre indgribende foranstaltninger efter det oplyste om hans forhold ikke kan anses for tilstrækkelig.

Betingelserne for varetægtsfængsling i medfør af udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1, er således opfyldt.”

Ved kendelse af 21. februar 2019 forlængede landsretten varetægtsfængslingen indtil den 21. marts 2019. Landsretten henviste til, at der var bestemte grunde til at anse varetægtsfængsling for nødvendig for at sikre Ts tilstedeværelse under ankesagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kunne fuldbyrdes.

Den 14. marts 2019 anmodede anklagemyndigheden om, at fængslingsfristen blev forlænget, indtil der var afsagt dom i sagen, subsidiært i 4 uger.

Ts daværende forsvarer protesterede mod fristforlængelsen og anførte, at T havde fast bopæl i Danmark, hvorfor betingelserne for varetægtsfængsling efter udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1, ikke var opfyldt. Advokaten henviste i den forbindelse bl.a. til en kopi af en flytteanmeldelse til folkeregisteret af 7. marts 2019 og til en bopælsattest udstedt af Hillerød Kommune den 12. marts 2019. Af flyttemeddelelsen fremgik, at T den 7. marts 2019 flyttede fra ”ukendt adresse” til X-gade ..., 3390 Hundested. Advokaten anførte også, at fortsat varetægtsfængsling frem til dom ville være i strid med proportionalitetsprincippet.

Ved kendelse af 21. marts 2019 fandt landsretten, at T fortsat skulle være varetægtsfængslet under anken, og indtil der var afsagt dom i sagen. Der var på daværende tidspunkt berammet hovedforhandling til den 20. og 21. juni 2019. Af kendelsen fremgår bl.a.:

”T er ved Københavns Byrets dom af 8. februar 2019 idømt en straf af fængsel i 6 måneder og udvist med indrejseforbud i 6 år. T har anket dommen, herunder bestemmelsen om udvisning.

Som anført i landsrettens kendelse af 20. februar 2019 lægges det til grund, at T forud for byrettens dom ikke havde fast bopæl i Danmark.

Det fremgår af den af forsvareren fremsendte bopælsattest, at T i perioden fra den 1. februar 2013 til den 16. marts 2017 har været registreret som værende ”Uden Fast Bopæl” henholdsvis ”Forsvundet” og i perioden fra den 20. marts 2018 til den 7. marts 2019 har været registreret med ”Ukendt Adresse”. På denne baggrund kan den omstændighed, at T, som er varetægtsfængslet, pr. 7 marts 2019, har meldt flytning til folkeregistret fra ukendt adresse til en nærmere angiven adresse i Halsnæs Kommune ikke føre til, at T nu må anses for at have fast bopæl i Danmark i udlændingelovens § 35’s forstand. Heller ikke det af forsvareren i øvrigt anførte om Ts deltagelse i et exit-forløb og hans forestående giftermål kan føre til en anden vurdering af spørgsmålet om fast bopæl.

Herefter og af de grunde, som er nævnt i landsrettens kendelse af 20. februar 2019 vedrørende tiltaltes personlige forhold, er der bestemte grunde til at anse varetægtsfængsling for nødvendig for at sikre hans tilstedeværelse under ankesagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes. Betingelserne for varetægtsfængsling efter udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1, er således opfyldt. Da fortsat varetægtsfængsling frem til det fastsatte tidspunkt for hovedforhandlingen ikke kan anses for at være i strid med retsplejelovens § 762, stk. 3, og idet mindre indgribende foranstaltninger efter det oplyste om Ts forhold ikke skønnes tilstrækkelige, skal varetægtsfængslingen fortsætte, indtil der er afsagt dom i sagen, jf. retsplejelovens § 767, stk. 2...”

Hovedforhandlingen i landsretten måtte efterfølgende udsættes på grund af de medtiltaltes manglende fremmøde. Landsretten besluttede herefter at udskille sagen mod T og afsagde dom i hans sag den 2. september 2019. Ved dommen blev byrettens bestemmelse om fængsel i 6 måneder og udvisning med indrejseforbud i 6 år stadfæstet. Der blev endvidere efter straffelovens § 79 a, stk. 1, meddelt opholdsforbud for T i to år i nærmere angivne områder.

Ts bopælsforhold og øvrige personlige forhold

Af Hillerød Kommunes bopælsattest af 12. marts 2019 fremgår, at T ifølge CPR indrejste i Danmark den ... 1997, og at han i perioden indtil den 1. februar 2013 har været registreret på forskellige adresser i Danmark. Fra den 1. februar 2013 til den 16. marts 2017 har han været registreret som ”Uden Fast Bopæl”, henholdsvis ”Forsvundet”. Fra den 16. marts 2017 til den 20. marts 2018 har han været registreret på adressen Y-gade ..., 1. tv., Hillerød. Fra den 20. marts 2018 til den 7. marts 2019 har han været registreret med ”Ukendt Adresse”. Han er ifølge attesten pr. 7. marts 2019 registreret på adressen X-gade ..., 1., Hundested.

For Højesteret er det supplerende oplyst bl.a., at Københavns Politi den 10. oktober 2018 foretog ransagning på adressen Y-gade ..., 1. tv., Hillerød, i forbindelse med en sag, hvor T var mistænkt for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer. Det er også oplyst, at politiet i den forbindelse den 27. august 2018 foretog opslag i CPR og Kriminalregisteret, og at det her fremgik, at T på daværende tidspunkt var registreret på adressen i Hillerød. Ifølge politiets ransagningsrapport af 11. oktober 2018 blev døren ikke åbnet ved henvendelse på adressen, og politiet rekvirerede derfor en låsesmed. Lejligheden er i rapporten beskrevet således, at ”den fremstod lettere rodet og det virkede ikke til at der kom personer dagligt i lejligheden.”

Af byrettens dom af 8. februar 2019 fremgår bl.a. om Ts personlige forhold:

”Tiltalte T kom til Danmark som 5-årig og har haft lovligt ophold i Danmark i ca. 21 år. Han er tyrkisk statsborger. Han har sin mor og 3 brødre i Danmark. Han har oplyst, at han har en kæreste, som han har haft igennem 8-9 år. Han har endvidere oplyst, at han er uden bopæl, hvorfor retten lægger til grund, at han ikke er samlevende med kæresten. Tiltalte har ikke børn. Han har ikke færdiggjort en uddannelse og har ikke tilknytning til arbejdsmarkedet. Han har tidligere haft begrænset tilknytning til arbejdsmarkedet.

Tiltalte har forklaret, at hans ene bror opholder sig i Tyrkiet. Tiltalte taler og skriver kurdisk.

Tiltalte er tidligere idømt fængselsstraf fem gange, siden han er fyldt 18 år og er dømt for bl.a. personfarlig kriminalitet og flere tilfælde af overtrædelse af lov om euforiserende stoffer. Han blev herunder den 17. juni 2017 idømt 4 måneders fængsel for vold efter straffelovens § 245 og udvist betinget af Danmark. Ved dom af 5. marts 2018 blev tiltalte idømt 40 dages fængsel for bl.a. overtrædelse af knivlovens § 7, stk. 2, jf. stk. 1, jf. § 1 og § 2, stk. 1, nr. 1, for besiddelse af kniv under særlig skærpende omstændigheder og lov om euforiserende stoffer samt udvist betinget af Danmark.

Forholdet i nærværende sag er begået i prøvetiden for begge de betingede udvisninger.”

Af landsrettens dom af 2. september 2019 fremgår bl.a., at T forklarede, at han venter et barn med sin kæreste.

Anbringender

T har anført navnlig, at han har haft lovligt ophold i Danmark i mere end 20 år.

Udlændingelovens § 35 er ikke tiltænkt en sådan situation. Dette understøttes af bestemmelsens forarbejder i betænkning nr. 968/1982 om udlændingelovgivningen.

På tidspunktet for afgørelsen om varetægtsfængsling havde han bopæl på adressen Y-gade ..., 1. tv., 3400 Hillerød. Det er ikke klarlagt og fra politiets side ikke undersøgt, hvorfor han i perioden fra den 20. marts 2018 til den 7. marts 2019 stod opført med ”ukendt adresse” i CPR, men det må lægges til grund, at dette skyldes en fejl i CPR. Det fremgår således af udskriften fra CPR af 27. august 2018, der blev anvendt af politiet i forbindelse med ransagningen den 10. oktober 2018, at han havde adresse på Y-gade. Det var først, da han blev klar over problemstillingen om den manglende registrering i CPR, at han flyttede sin adresse til et lejemål tilhørende sin bror.

Når der fra det offentlige foreligger modstridende oplysninger om hans bopælsforhold, må de for ham mest gunstige oplysninger lægges til grund. At han under hovedforhandlingen for

byretten har forklaret, at han ”bor i Hillerød, hvor han er hjemløs”, kan ikke danne grundlag for varetægtsfængsling efter § 35, stk. 1, nr. 1, da anklagemyndigheden i medfør af objektivitetsprincippet burde have fremlagt de korrekte oplysninger for retten. Højesteret må derfor nu tage disse oplysninger i betragtning. Hans forklaring for byretten om periodisk manglende bolig skal i øvrigt ses med baggrund i, at han er i et bandeexitforløb, hvor det ikke tilrådes, at man har en fast bopæl.

Som udlænding må man endvidere anses for at have fast bopæl efter udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1, hvis blot myndighederne er bekendt med ens opholdsadresse, således at man om nødvendigt kan politifremstilles på lige fod med herboende danskere. Det må i den forbindelse lægges til grund, at myndighederne bl.a. via hans samarbejde med en bandeexitkoordinator har været bekendt med hans opholdsadresser.

Varetægtsfængslingen var i øvrigt ikke nødvendig for at sikre hans tilstedeværelse under sagens behandling. Hans personlige forhold og store tilknytning til Danmark gør, at nødvendighedskravet ikke er opfyldt, idet det må tillægges afgørende betydning, at han er kommet hertil som lille barn og har haft sin opvækst her. Han venter nu også barn.

Varetægtsfængslingen var heller ikke proportional henset til længden af den forventede straf. Han havde på tidspunktet for landsrettens kendelse af 21. marts 2019 været varetægtsfængslet i 5 måneder og 11 dage. Han havde således været fængslet i væsentlig længere tid, end han efter reglerne om prøveløsladelse skulle afsones. Han havde også en væsentlig interesse i at møde under ankesagen, idet han ellers ville risikere afvisning af anken.

Anklagemyndigheden har anført navnlig, at betingelserne for varetægtsfængsling efter udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1, var opfyldt på tidspunktet for landsrettens kendelser.

T var på tidspunktet for varetægtsfængslingen ikke registreret med en bopælsadresse i Danmark. Han var således i perioden 20. marts 2018 til 7. marts 2019 – dvs. i næsten et år forud for byrettens dom – registreret med ukendt adresse. For byretten forklarede han selv, at han bor i Hillerød, hvor han er hjemløs.

Det kan ikke tillægges afgørende betydning, at T har haft ophold i Danmark i mere end 20 år, og at han tidligere har været registreret med en adresse. Afgørelsen af, om betingelserne for varetægtsfængsling var opfyldt, skal træffes på baggrund af de oplysninger, som forelå på tidspunktet for afgørelsen om varetægtsfængsling. Det kan derfor heller ikke tillægges vægt, at han under sin varetægtsfængsling har meldt flytning til en adresse i Hundested.

Kravet om fast bopæl kan ikke anses for opfyldt ved, at myndighederne er bekendt med den pågældendes opholdsadresse. Dette har hverken støtte i forarbejderne til udlændingeloven eller retsplejeloven. Tværtimod er det afgørende kriterium efter udlændingelovens § 35, om den pågældende kan anses for at have fast bopæl.

Det er endvidere ikke dokumenteret, at myndighederne rent faktisk var bekendt med Ts opholdsadresser. Oplysningerne om hans deltagelse i et bandeexitprogram dokumenterer ikke, at politiet eller andre myndigheder skulle være bekendt med, hvor han opholdt sig. Politiets ransagning af adressen Y-gade ..., 1. tv., Hillerød, er heller ikke udtryk for, at politiet var bekendt med Ts opholdsadresser.

Det må antages at bero på en fejl, at han i udskrifterne fra Kriminalregisteret og CPR af 27. august 2018 var registreret med adresse på Y-gade ..., 1. tv. Dette understreges også af beskrivelsen i politiets ransagningsrapport af 11. oktober 2018.

Det var endvidere nødvendigt at varetægtsfængsle T for at sikre hans tilstedeværelse under ankesagen. Frygten for unddragelse er bestyrket i oplysningerne om hans forhold, herunder at han i en væsentlig del af perioden mellem 2013 og 2019 har stået opført uden fast bopæl i Danmark. Hans ustabile forhold skal ses i lyset af, at han er eller har været banderelateret og ønsker relokalisering som del af et bandeexitprogram. Hvis oplysningerne om hans familiemæssige forhold lægges til grund, kan der også herved have foreligget en forhøjet unddragelsesrisiko.

Sagen har været fremmet med den nødvendige hurtighed, og varetægtsfængslingen var ikke uproportional.

Retsgrundlag

Udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1, lyder således:

”En udlænding kan varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse varetægtsfængsling for nødvendig for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen og under eventuel appel, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, og når:

- 1) Udlændingen ikke har fast bopæl her i landet, og der er begrundet mistanke om, at udlændingen har begået en lovovertrædelse, der kan medføre udvisning efter §§ 22-24.”

Bestemmelsen blev indført ved udlændingeloven af 1983 (lov [nr. 226 af 8. juni 1983](#)). I forslaget til denne lov (Folketingstidende 1982-83, Tillæg A, Lovforslag nr. L 105, sp. 2060) anføres, at bestemmelsen med redaktionelle ændringer svarer til § 27 i et lovudkast i betænkning nr. 968/1982 om udlændingelovgivningen.

I den nævnte betænkning anføres (side 189) i bemærkningerne til udkastets § 27:

”Bestemmelsen, der er ny, er en følge af udkastets forslag om, at udvisning på grund af strafbart forhold fremtidig skal ske ved dommen i straffesagen, jfr. bemærkningerne i kapitel 5.3. side 63 f. om baggrunden for udkastet. Reglen supplerer bestemmelserne om varetægtsfængsling i retsplejelovens kapitel 70. Den kan kun anvendes over for udlændinge, der ikke har fast bopæl her i landet. Udlændinge, der har fast bopæl i landet, bør i henseende til varetægtsfængsling være ligestillet med danske statsborgere.

Varetægtsfængsling efter § 27 vil kunne finde sted i to situationer: Når der er begrundet mistanke om, at udlændingen har begået lovovertrædelse, der kan medføre dom til udvisning, og når udlændingen er indrejst med et indrejseforbud. I begge tilfælde kræves, at der er bestemte grunde til at anse varetægtsfængsling for nødvendig for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen og under eventuel appel, jfr. herved retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1.”

Om den foreslåede bestemmelse anføres i betænkningen mere generelt bl.a. (side 64):

”Udvalget foreslår endvidere, at der i udlændingeloven optages en særlig bestemmelse om varetægtsfængsling af udlændinge, der ikke har fast bopæl her i landet, jfr. lovudkastets § 27. I betænkning nr. 728/1974 om anholdelse og varetægt, der ligger til grund for de nuværende regler om varetægtsfængsling i retsplejelovens kapitel 70, er der side 24 redegjort for, at der uden for retsplejeloven kan være behov for en særlig fængslingshjemmel i udlændingeloven for så vidt angår udlændinge, der sigtes for overtrædelse af et tidligere meddelt udvisningstilhold, og som på grund af tvivl om tilholdets eksistens eller gyldighed ikke straks kan dømmes for den påsigtede lovovertrædelse.

Hvis udvalgets forslag om, at udvisning på grund af strafbart forhold fremtidig skal ske ved dom i forbindelse med straffesagens behandling, gennemføres, vil der desuden være behov for en særlig fængslingshjemmel til sikring af udlændingens tilstedeværelse under straffesagen og under eventuel appel, indtil dommens bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes.

...

Det er uforeneligt med bestemmelserne i grundlovens § 71 at anvende administrativ frihedsberøvelse i sådanne tilfælde. Bestemmelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, tillader imidlertid kun varetægtsfængsling for lovovertrædelser, der efter loven kan medføre fængsel i 1 år og 6 måneder eller derover, og adgangen til udvisning på grund af strafbart forhold er hverken i flertallets eller mindretallets udkast til § 18 begrænset til sådanne lovovertrædelser, når det drejer sig om udlændinge, der ikke har bopæl her i landet.

Udvalget finder derfor, at der bør tilvejebringes en særlig fængslingshjemmel i udlændingeloven som supplement til retsplejelovens regler, for så vidt angår udlændinge, der kan forventes udvist ved dom, eller som kan dømmes for overtrædelse af et indrejseforbud, og hvis tilstedeværelse det af hensyn hertil er nødvendigt at sikre. Der henvises herved også til mindretalsudtalelsen i betænkning nr. 728/1974, side 29, 2. spalte.”

Den anførte henvisning angår betænkning nr. 728/1974 om anholdelse og varetægt. Den mindretalsudtalelse, som der henvises til, vedrører forslag om i retsplejeloven at udskille tilfælde, hvor der typisk vil foreligge behov for varetægt, til beskrivelse i en særlig regel. Om disse tilfælde hedder det i mindretalsudtalelsen bl.a. (side 29):

”En tredje gruppe, hvor der ligeledes generelt vil være et behov for at sikre sigtetedes person under sagen, er den, der beskrives i den gældende retsplejelovs § 780, stk. 1, nr. 1. Hvor sigtede er uden bopæl eller fast opholdssted her i landet, vil der typisk være risiko for, at han vil unddrage sig forfølgning og fuldbyrdelsen. En del af dem, der omfattes af denne beskrivelse, er udlændinge uden fast tilknytning her til landet, der på fri fod kan ventes at ville unddrage sig ansvaret definitivt ved at rejse ud af landet. For indlændinge uden bopæl eller fast opholdssted kan en definitiv unddragelse i reglen ikke befrygtes, men manglen af fast bopæl fører med sig, at det ofte vil være vanskeligt rettidigt at tilsi-ge dem til retsmøder, eller der vil være grund til at frygte, at de vil udeblive fra retsmøder, hvortil de er indkaldt.”

Højesterets begrundelse og resultat

Sagerne angår, om landsretten efter udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1, havde grundlag for den 20. februar 2019 at stadfæste byrettens kendelse om varetægtsfængsling af T og den 21. marts 2019 at bestemme, at T skulle forblive varetægtsfængslet under anken, og indtil der var afsagt dom i sagen.

Efter udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1, kan en udlænding varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse varetægtsfængsling for nødvendig for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen og under eventuel appel, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, og når udlændingen ikke har fast bopæl her i landet, og der er begrundet mistanke om, at den pågældende har begået en lovovertrædelse, der kan medføre udvisning efter §§ 22-24.

T var ved byrettens dom af 8. februar 2019 fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, jf. § 247, stk. 1, og idømt 6 måneders fængsel. Højesteret tiltræder derfor, at der på tidspunktet for landsrettens kendelser forelå begrundet mistanke om, at T havde begået en lovovertrædelse, der kan medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24.

Efter udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1, kan der ikke ske varetægtsfængsling, hvis den pågældende har fast bopæl her i landet. Det fremgår af ordlyden og forarbejderne, at bestemmelsen har til formål at sikre den pågældendes tilstedeværelse, indtil en eventuel afgørelse om udvisning kan fuldbyrdes. Det kan ikke anses for tilstrækkeligt til at statuere fast bopæl, at den pågældende – i kraft af mangeårigt ophold eller på anden måde – har fast tilknytning til Danmark. Om der foreligger fast bopæl, må i øvrigt bero på en konkret vurdering af oplysningerne i sagen, herunder registreringer i CPR.

T forklarede for byretten, at han var hjemløs, og at han hentede sin post hos kommunen. For landsretten var det endvidere ved bopælsattest af 12. marts 2019 fra Hillerød Kommune oplyst bl.a., at han i CPR var registreret med "Ukendt Adresse" i perioden fra den 20. marts 2018 til den 7. marts 2019.

Højesteret tiltræder herefter, at det i landsrettens kendelser er lagt til grund, at T ikke havde fast bopæl her i landet efter § 35, stk. 1, nr. 1. Det, som T har anført for Højesteret om indholdet af CPR i august 2018, kan ikke føre til andet resultat.

Efter de foreliggende oplysninger om Ts forhold tiltræder Højesteret endvidere, at der på tidspunktet for landsrettens kendelser var bestemte grunde til at anse fortsat varetægts-

fængsling for nødvendig med henblik på at sikre hans tilstedeværelse under anken, og indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kunne fuldbyrdes.

Varetægtsfængsling efter udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1, kan ske, selv om frihedsberøvelsen vil overstige den forventede straf, såfremt den pågældende findes skyldig. Der skal imidlertid også ved fængsling efter denne bestemmelse foretages en proportionalitetsvurdering, jf. Højesterets kendelse af 15. februar 2019 (UfR 2019.1309).

På tidspunktet for landsrettens kendelse af 21. marts 2019 var hovedforhandling i sagen berammet til den 20. og 21. juni 2019. I hvert fald under disse omstændigheder finder Højesteret, at en proportionalitetsvurdering ikke var til hinder for fortsat fængsling af T som sket ved kendelsen.

Højesteret stadfæster herefter kendelserne.

Thi bestemmes:

Landsrettens kendelser stadfæstes.